

, de dalt a baix

GIRONA · ENTREVISTA A JOSEP LLUÍS ALCÁZAR, FEDERACIÓ D'ENSENYAMENT DE LA CGT

El pressupost en el sistema públic està molt per sota de la mitjana europea

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La LEC pot portar, si no directament, a llarg termini, cap a la privatització de l'escola pública?

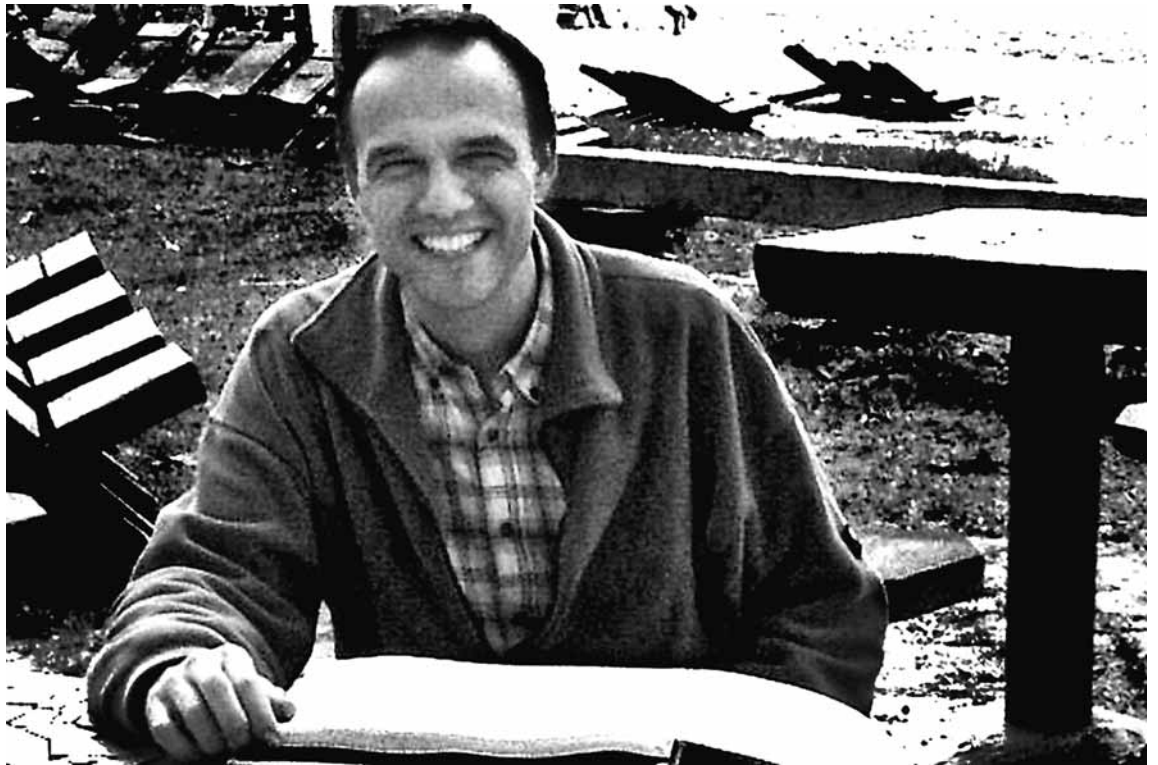
La LEC globalment és una llei privatitzadora perquè pren el model d'escola concertada com a "escola d'excel·lència" (segons el mateix conseller); per tant, el que entenem com un anacronisme històric és pres com un model de referència. Tota l'escola pública ha de reproduir els mecanismes de finançament i gestió de la concertada. Primerament augmenta el finançament de la concertada i, per tant, n'enforteix la situació. Amb un concepte molt particular d'autonomia de centres impulsa la proposta que als centres públics es contractin serveis d'empreses privades. És una segona via de privatització seguint el model britànic: el sistema públic inicia una externalització d'una part dels serveis. Una tercera via és a través d'un concepte que s'anomena municipalització d'una part del sistema educatiu. La llei preveu que aquesta municipalització es faci a tot el sistema educatiu. El podríem veure bé si al darrere no hi hagués un projecte de privatització; és un fet que queda molt evident amb el segment de població que ja ha estat municipalitzat, l'escola bressol. Tot i que els centres s'han fet amb diner públic, la gestió la fan empreses privades.

Quin és el paper que prenen les direccions dels centres en aquest procés de privatització del servei?

Volent introduir un poder de les direccions que atura el projecte considerat com un gran avenç, la democratització del sistema educatiu. Concebre

"Volent introduir un poder de les direccions que atura el projecte que s'havia aconseguit com un gran avenç, la democratització del sistema educatiu"

l'escola com un motor de treball en equip i mantenir el caràcter electe de la direcció. Per tant, parlem de l'escola com un projecte integrador, mentre que ara anem cap a un model en què la direcció escapa del lligam amb el professorat i fa tasques de gestió d'una empresa, i és una escola pública. Amb aquest fet condiciona tot el que seria la gestió de recursos, també els recursos humans. Dins aquesta situació d'excel·lència, una de les característi-

ques de la concertada és la mobilitat del personal o pressió de la direcció sobre el professorat. Efectivament, crea diferències entre professorat, tot i fer les mateixes tasques, fins i tot pot crear retribucions diferents en les nòmines. La direcció regularitza les condicions laborals i pot fer una selecció de personal a través de criteris molt arbitraris.

Què vol dir que l'administració atorgarà el finançament depenent dels resultats de cada centre?

L'administració donarà dues partides: una que serà igual per a tothom, però després, n'hi haurà una altra que serà variable depenent dels resultats, sobretot pel que fa a les notes. Molta part d'aquests resultats depenen no només de la funció de l'escola sinó també del nivell adquisitiu, de l'estabilitat, l'elasticitat laboral i del nivell d'estudis de les famílies. Com que la filosofia general de la concertada és la competitivitat per obtenir una selecció de l'alumnat amb més capacitat de donar resposta i d'unes famílies que puguin aportar més diners al centre, es vol que la pública, a diferència del seu plantejament com a model d'integració, entri també en aquest sistema competitiu. Tindrem escoles de primera, de segona i de tercera, i tantes elles competint per arribar al segment més alt a què pugui aspirar cada escola.

Un altre aspecte que s'exigeix al sistema educatiu públic és la formació

del professorat, i sovint la mateixa administració no inverteix prou recursos perquè els aprenentatges es puguin aplicar a les aules.

Estem d'acord a impulsar la formació i es pot comprovar que el primer dia que apareixen cursos *on-line*, les places queden tancades en menys de 24 hores. No s'està detectant una manca de voluntat formadora, sinó que el que es fa més evident és una manca d'interès de la mateixa administració per oferir instruments que permetin formar el personal. Qualsevol progra-

Mai s'havia arribat a la situació d'aquest curs, en què ja hi ha mil barracons

ma que presentin d'innovació educativa té una acollida que desborda les previsions; per exemple, el projecte d'impulsar biblioteques anomenat Puntedu, de fa tres anys. S'hi van apuntar molts centres, i tres anys després, un cop vençut el curs, l'administració en comptes de consolidar l'esforç que han fet moltes escoles per impulsar-lo i integrar-lo han deixat el programa penjat, no els donen els recursos addicionals que necessitaven i

els diuen que cadascú s'espavili. Com aquest cas, n'hi ha d'altres... Potser algun dia es demostrarà que malgrat la seva oferta de formació i malgrat que aquí no s'està fent com, per exemple, al País Basc, on una part de la formació es fa en horari laboral, la voluntat i l'interès del professorat hi són.

S'ha reclamat que cal construir més centres i reduir la ràtio d'alumnes per aula com a mesures reals per millorar el nivell educatiu.

La situació està arribant a un punt de col·lapse del sistema educatiu perquè hi ha casos en què la massificació supera en més de la meitat de les aules la quantitat límit (25 alumnes), que fixa la mateixa administració educativa i que es considera mínimament òptima per treballar adequadament i per poder atendre cada alumne. I ja no només no s'inverteix en la creació de centres i en la reducció de la ràtio d'alumnes per aula, sinó que a més hi ha un grau de precarietat molt alt en el sistema educatiu català. Mai s'havia arribat a la situació d'aquest curs, en què ja hi ha mil barracons. El que s'esperava d'una llei d'ensenyament a Catalunya és que sobretot resolués primer aquest problema de massificació i precarietat. Però la llei està d'esquenes a la realitat de l'escola pública.

En els pressupostos es pot veure quines àrees de la societat interessa millorar i quina consideració de prioritats té l'administració.

El pressupost en el sistema públic aquí està molt per sota de la mitjana europea. Un dels millors sistemes educatius d'Europa, el finlandès, és d'un 98% públic. Per tant, primer públic; a més és un sistema amb un grau d'autonomia en la gestió de programes i en la pedagògica molt superior respecte al del sistema català i en canvi molt inferior en la gestió de recursos i de personal. La clau del motor d'aquesta autonomia ha d'es-

Si realment es vol impulsar l'educació no es pot aguantar que es continuï finançant amb un 2'4% del PIB

tar en la possibilitat d'adequació del currículum i no en els termes de la gestió empresarial, que hauria d'estar garantida per un nivell suficient. Si realment es vol impulsar no es pot aguantar que es continuï finançant amb un 2'4% del PIB, quan la mitjana europea és del 5'5%. Els camins cap a la millora de l'escola són molt clars, i segurament en un debat públic i net, no com el que estan fent, es podria discutir.